

mallorca socialista

N.º 37 Juny 1981 - 50 Pts.

ESTATUT NACIONAL DE LES ILLES

PARTIT SOCIALISTA DE MALLORCA-PARTIT SOCIALISTA DE MENORCA

Dins aquest número de juny de "Mallorca Socialista" oferim als nostres lectors l'"ESTATUT NACIONAL DE LES ILLES" que han radactat el Partit Socialista de Mallorca i el Partit Socialista de Menorca com a alternativa al text imposat pels partits estatals, un estatut provincià, centralista i esquifit. Contra aquest estatut els nacionalistes d'esquerra mantenim la plenitud d'autogovern que—dins l'estret marc de la Constitució—permetria el nostre Estatut Nacional, el qual ja fou publicat per "Mallorca Socialista" però donada la seva importància el tornam presentar a part i el vos oferim sencer amb una introducció.

Tothom qui en vulgui cap exemplar més ens el pot demanar. La seva difusió màxima es fonamental per el futur nacional del nostre poble.

NO CALLAREM!

El cop d'Estat ha triomfat. La nostra nació ha de veure homenajes a la bandera de l'Estat quan els partits que el patrocinen — en una exaltació, una apoteosi molt lluny del concepte civil de la societat i de la nació — són els mateixos que embullen fil amb les seves sucursals a ca nostra en la qüestió de la nostra bandera, la de les quatre barres lises, com el País Valencià. Aquests mateixos partits són els qui en lloc de reforçar la democràcia reforçant les autonomies volen fer reformes constitucionals contra les autonomies, amagades en informes de tècnics que el poble no ha votat. Aquests mateixos partits que frissen més d'afegir-nos dins l'OTAN que no de concedir-nos l'autonomia. Aquests partits que volen reforçar l'Estat suprimint els partits nacionals.

tes, amb noves lleis electorals bona manera i sobretot democràtica. Si l'autonomia ha de ser descentralització, seran bons per dur-la els partits estatals espanyols; però si ha de ser, com cal, per començar a recobrir l'autogovern nacional nostre, només els nacionalistes podem menar l'autonomia, només els pobles de les Illes, no les sucursals foranes.

Si els partits centralistes respectassin tant la nostra personalitat, i els seus símbols, com respecten les de l'Estat, les d'una administració, d'una burocràcia, que això és un Estat, ja seria una altra cosa. De moment esperem que no puguin massa traves a les nostres Illes a la difusió de l'Estatut Nacional que els PSM han redactat davant l'estatut de renúncies, dels UCD-PSOE.

EDITORIAL

La precària situació de la democràcia avui vigent a l'Estat Espanyol ens imposa a les forces polítiques el deure d'extremar el sentit de responsabilitat per tal de no agreujar una crisi que podria acabar fent esclatar tot el sistema. Si els feixistes i els il·luminats de l'extrema esquerra poden creure que "amb Franco vivíem millor" o que avui "vivim igual que amb Franco", els qui som conscients de tot el que podríem perdre tenim l'obligació de proclamar que amb Franco vivíem pitjor i que d'ençà d'aquella sinistra i corrupta dictadura, hem avançat lentament cap a l'exercici de les llibertats individual i de la nostra nacionalitat.

Nosaltres no tenim el poder, però tenim la veu lliure de la raó. I per això, des del nacionalisme d'esquerra a Mallorca assumim la tasca d'advertir als qui detenen bé l'hegemonia del poder bé l'hegemonia de l'oposició, que avui hi ha tres qüestions clau per a la supervivència de la democràcia parlamentària: la crisi econòmica amb la conseqüència social d'un atur que ha assolit nivells explosius; la democratització de les Forces Armades i de les Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat; i la solució del problema de les nacionalitats dins l'estructura de l'Estat Espanyol. La gravetat d'aquests problemes ha arribat a un punt crític tal que qualsevol dil·lació en afrontar-los en profunditat podria dur-nos a l'esclat del sistema democràtic. Són, doncs, qüestions prioritàries d'Estat i no matèria de govern ni plantejaments de partit.

QÜESTIONS D'ESTAT

La manca de seriositat del govern a l'hora d'investir la reestructuració de l'economia de l'Estat Espanyol pot desfer les bases socials del sistema. L'empresari pot decantar-se per opcions de força que li assegurin la seva hegemonia social i econòmica; la petita burgesia i les classes mitjanes poden reaccionar, enfront del perill de caure dins la proletariatzació, decantant-se a favor d'opcions mesiàniques de signe feixistitzant; i les classes populars en la seva desesperació poden llençar-se a opcions radicals, que tendrien com a resposta que les altres classes prenguessin partit per la solució autoritària.

La més feixuga herència del franquisme són unes Forces Armades i unes Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat on els defensors del règim autoritari detenten llocs claus de poder. L'ideari que impera dins aquests poders fàctics a tot estirar arriba a una passiva acceptació de la Constitució, i molt sovint no s'hi amaga una oberta hostilitat cap a la democràcia. Dins els poders fàctics els democràtes tenen la vida difícil, mentre els partidaris del golpisme hi practiquen ostentoses exhibicions antidemocràtiques. La indefinició i l'absentisme del govern Calvo Sotelo en aquest terreny són d'una temeritat suïcida. El paper de les Forces Armades —l'ordre interior o defensa exterior?— només pot ésser establert per una política internacional que a hores d'ara no sabem quina és. Com en matèria autonòmica, la política militar de la UCD va a remolc de les situacions. Encaisar les Forces

Armades dins una política internacional coherent i les Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat dins una política interior de defensa de la legalitat democràtica serien els objectius. La democratització dels poders fàctics, la seva integració en un sistema de llibertats cíviques i, sobretot, el desmuntatge de les apologies franquistes i autoritàries que corrompen encara avui la formació a les Acadèmies, juntament amb un esforç d'integració social, són reptes difícils però decisius i inajornables.

El problema de les nacionalitats de l'Estat Espanyol exigeix la institucionalització d'una evidència: una estructura d'Estat que permeti la convivència pacífica i igualitària de les nacionalitats i regions. Però sembla que Calvo Sotelo prefereix continuar la miserable i vacil·lant política de Suárez en matèria d'autonomies. García de Enterría i el seu equip es dediquen a retallar —per compte d'UCD— les possibilitats constitucionals d'autogovern de les nacionalitats i regions. UCD segueix essent portaveu del més irreductible centralisme.

Amb qüestions d'Estat com la crisi econòmica i social, el problema dels poders fàctics i el trencaclosques de les autonomies tractades amb la irresponsabilitat que demostra la UCD, és inevitable la sensació que la democràcia nostra té els dies comptats. I Mallorca —amb les seves esperances d'una autonomia que li permeti un futur més lliure— serà certament engolida en la caiguda.

Als lectors

"Mallorca Socialista" no rep cap subvenció de ningú, ni del Partit Socialista de Mallorca. Les úniques entrades que té provenen dels exemplars venuts, de les subscripcions i de la publicitat, a què ha hagut de recórrer massa contra el seu gust.

La difusió de "Mallorca Socialista" no és tan gran com tots voldríem, com caldria pel seu paper entre el nostre poble. Ni tampoc com convendria per al seu manteniment econòmic. A això hem d'afegir la pujada dels preus d'edició l'any 81: un 30 per cent més els costos de distribució, xifra a la qual cal afegir la pujada de l'any passat, que no es reflectí tampoc al preu de cada exemplar, d'un 28 per cent. Es per això que hem hagut de posar un preu nou de 50 pessetes l'exemplar i ningú hi guanya encara, en no esser els impressors. Esperam que valoreu prou la nostra tasca que es de tots i per a la qual esperam la col·laboració també de tots. Les subscripcions, de moment, es mantenen al mateix preu.

mallorca socialista

Publicació del
Partit Socialista de Mallorca

Responsable-Coordinador:
Rafel Oliver Piguillen

Consell de Redacció:
Antoni I. Alomar
Bartomeu Carrió
Joan Perelló Ginard
Damià Pons Pons

Coordinador de "Presència i Opinió"
Gabriel Florit

Fotografies:
Arxiu "Mallorca Socialista", D.J.M.,
Pere Escalas, Manolo Rivera.

Subscripcions:
Preu: 500 pts./anuals
1000 pts./ajuda

Disseny, portada i fotografies:
Manolo Rivera

Edita:
Partit Socialista de Mallorca

Redacció i administració:
Carrer del Temple, 7. Ciutat de
Mallorca. Tels. 221414-221626.

Imprimeix:
Editora Balear, S.A.

Dipòsit Legal:
PM 511-77

Els escrits publicats per "Mallorca Socialista" no representen necessàriament la línia política del P.S.M., la qual es manifesta únicament a l'editorial.

Els passats dies 30 i 31 de maig tengué lloc a Lluç la 1a. Trobada de Joves Nacionalistes d'Esquerra dels Països Catalans, organitzada per "Joves del PSM" i amb la participació Juvenil del PS de Menorca, Assemblea de Joves Nacionalistes d'Esquerra, independents d'Eivissa i del País Valencià.

Es debaté amplament la participació política del jovent i es creà la Coordinadora Nacional de Joves d'Esquerra Nacionalistes dels PP.CC. amb el fi d'aglutinar lluites envers els problemes comuns a tots els joves i per a seguir plegats la tasca de conscienciar el jovent de la nostra identitat nacional com a Països Catalans.

Cartes a "Mallorca Socialista"

La bandera de Ciutat

Totres les gran ciutats, com les nacions, que tenen una història de segles i uns símbols propis, exposen els dies de festa gran i als llocs principals la seva bandera, així com els seus escuts presidixen tot l'any els edificis i departaments. La bandera ciutadana ha de convocar i significar l'esperit ciutadà i amb els seus colors i onejar al vent fa créixer la solidaritat, orgull i voluntat de futur dels habitants de la ciutat.

I bé, La Ciutat de Mallorca ja té la seva bandera des de la població catalana de la Ciutat i de l'illa de Mallorca, i és documentada des d'aleshores; és quarterada, com l'escut, i té els mateixos emblemes: les barres catalanes, reals un temps, al llac primer, combinades amb el castell damunt blau (les barres es poden simplificar en nombre de dues a cada quarter).

Però, quan la tornarem veure després de segles, als balcons oficials, a La Sala, als carrers, presidint festes, celebracions, certàmens, etc.? És molt important quan volem tornar l'autonomia als municipis (i això mateix dic pel que fa als pobles i viles de l'illa que també tenen bandera pròpia d'antici).

Recobrem els nostres símbols d'identitat.

TONI BIBILONI

GRACIES, Sr. MARTIN VILLA

"Hay que barrer a los partidos nacionalistas. Ahora tenemos 30 diputados nacionalistas, pero si llegamos a 60, España será ingobernable. Hay que echarlos a las tinieblas".

Aquestes paraules no les ha dites un terrorista qualsevol, sino el Sr. Martín Villa, Ministre d'Administració Territorial.

Així entén la democràcia un antic ministre franquista, amb qui el P.S.O.E. sembla disposat a donar la mà de la concertació autonòmica.

Greus paraules pronunciades per aquest autoritari de tota la vida, el Sr. Martín Villa, ara disfressat de democrata, però a qui se li veuen les orelles.

El Sr. Martín Villa i UCD creuen que l'estat espanyol és una propietat seva, com si es tractés d'una finca privada qualsevol, i no volen que sia governada més que per ells, i a la seva manera.

UCD i el Sr. Martín Villa, centralistes acerrims, autoritaris, uniformitzadors, s'estan carregant la democràcia amb mesures contra les minories i donen la impressió de que no volen la convivència pacífica entre els diferents pobles que formen Espanya.

Fins quan el PSOE i PCE seguiran fent el joc a UCD? També ells a la llarga estan exposats a esser enviats a les tenebres exteriors pel Sr. Martín Villa.

Només el Sr. Martín Villa sap governar, els altres són uns ineptes!
Gràcies, Sr. Martín Villa, per unes paraules tan clarificadores!

(de "Menorca Socialista")

ROBA JOVE I ORIGINAL A
TRIS-TRAS
SINDICAT, 4 CIUTAT DE MALLORCA

28 de juny, dia de l'orgull gai

Un any més, han passat amb més pena que glòria, els dies oficials del "santoral" progressista (dies verds, dia violeta de la dona treballadora, dia 1 de Maig, etc.). I després de retirades, i d'insomnis, continuem amb l'ànima aguantada d'un fil, pels "tejerazos", els atemptats continuats d'una casta i de l'altra, assalts i segrestaments a qualque banc, i un llarg rosari de frustracions i retallades de llibertats ciutadanes, i al mig de tota aquesta confusió i reculada arriba altra vegada el dia dels "rossos de la terra". Qualseu pensarà que la situació dels-hes, homosexuals, que continua essent d'opressió i marginament, pot esperar, perquè el país té problemes més urgents per resoldre, però, que en sap aquell qui ja té la panxa plena, d'allò que sent qui no ha pogut menjar encara?

El Front d'Alliberament Gai de les Illes fa un any ja que estam organitzats de nou d'una forma regular, després d'aparèixer a la llum pública fent una tasca més o menys seguida que consisteix en xerrades explicatives i debats, articles i entrevistes a la premsa i revistes, participació a manifestacions i actes públics, i contactes amb els partits i entitats ciutadanes.

Co que pot mostrar-nos una mica aproximadament com continua veient la societat mallorquina a l'homosexual home o dona, és l'"escàndol" que el nostre estimat Consell organitzat amb la prohibició de la presentació a l'Escola d'Estiu del FAGI (recordem que dins el Consell que patrocinava els cursos és majoria UCD, i, és clar, qui paga, mana), fins a arribar a pagar anuncis publicitaris a la premsa amb la prohibició de l'acte (així gasten els doblers dels contribuents); després la polseguera de cartes a la premsa d'"honestos" ciutadans escandalitzats per un tal agosament de treure a la llum aquest tema tabú. És curiós d'observar la fama que Mallorca té de lliberal a la Península, quan de fet és tracta només d'un pseudo-vermès liberal, que el turisme pot donar, i que just és superficial ja que l'illa fins fa molt poc temps, era una societat agrària que per necessitats del "boom" turístic ha tornat ràpidament una societat de serveis, mantenint-se dins ella els prejudicis, amb un pes brutal de la família tradicional i una moral hipòcrita que oprimeix especialment a la dona i als gais; com podem veure és bàsicament una qüestió ideològica i cultural, és per això que el FAGI convoca tots els —les homosexuals que gosin sortir de les catacumbes de la seva auto-repressió, a que tranquin la seva por, tots plegats podem alliberar-nos, solidaritzar-nos, ajudar-nos i sentir-nos més persones, per tots aquests motius esperam que us poseu en contacte amb nosaltres.

L'homosexualitat és una variant més dins la sexualitat humana, puix que l'individu en néixer no té una sexualitat definida, és el medi ambient, l'educació i les normes socials que l'enrevolten, les que fan que faci una opció única. Ens demanem, llavors, per què es reprimeix a l'homosexualitat? La sexualitat és un vehicle de plaer i comunicació inter-personal que gratifica i allibera la persona i que no té res a veure amb la reproducció. I aquí és el nus de la qüestió, el sistema capitalista perpetua la família patriarcal i monogàmica com a fàbrica reproductora d'essers adaptats perfectament a l'ordre social establert, i és evident que les relacions sexuals entre persones del mateix sexe només cerquen el plaer (no duen fills) per això el poder de torn, a través dels aparells ideològics de l'estat com són primer i més fonamentals, la família, l'escola, l'església, els mitjans de comunicació social i les forces repressives, serveixen per a perpetuar el sistema, és a dir la divisió de la societat en sexes, movent tot els estereotipats que cal seguir, home-falus-poder, dona-vagina-obediència, i d'aquesta manera obté la pauta obligatòria: "normal" de comportament sexual, que és l'heterosexualisme, o sia, les relacions úniques i exclusives de l'home amb la dona, condemnant tota altra mena de sexualitat com a aberració o malaltia.

L'actual situació dels gais, de "tolerància repressiva" ha fet proliferar el ghetto comercial (bars, saunes, discoteques gais), i només allà tancats podem mostrar la nostra afectivitat, els carrers ens segueixen estant prohibits. És per tot això que reclamem el dret a la diferència, com a identitat homosexual distinta a la resta de la societat, perquè encara que aconseguim els mateixos drets legals que la resta de la població és una cosa justa per la qual lluitam, no som de cap manera una "especie diferent", car tan tarat i mutilat és l'heterosexual com l'homosexual, si un cas, són cristallitzacions i fixacions, ja que l'individu té una capacitat i potencialitat polisexual sense desenvolupar, amb el gran matís que l'homosexualitat és la variant que és reprimida i perseguida a tot el cos social.

Els fronts d'alliberament gai de l'Estat Espanyol, ens situem en una òrbita anticapitalista, crítica amb l'esquerra que no assumim encara la qüestió homosexual amb totes les seves conseqüències (per bé que es va avançant una mica; en el cas de les eleccions al parlament català tots els partits d'esquerra presentaren candidats gais), som conscients que una política d'aliances amb altres moviments com són els de les feministes, ecologistes, joves i el moviment obrer, pot influir en una concepció diferent de la sexualitat per a assegurar plegats un model de societat alliberadora integral de la persona.

Sols ens resta dir que per a finals d'aquest mes de juny el FAGI organitza una setmana d'activitats que consistirà en una taula rodona, una pel·lícula i una festa (que s'anunciaran abans); és de més dir que a tots els actes hi sou convidats tots els ciutadans — i ciutadanes que hi vulguen venir, per una comprensió més gran i l'evolució en la comprensió de la qüestió homosexual. I així potser un dia veurem l'alba que no serà necessari de celebrar dies ni vermells ni verds, ni títols ni dies de l'orgull gai, perquè el desamor serà mort.

Joan Lopez Garrido

Grup d'Objectors de Mallorca

El Grup d'Objectors de Mallorca ens tramet el comunicat de l'assemblea estatal dels dies 1, 2 i 3 de maig a València del seu moviment antimilitarista. Hi consideren el cop militar del 23-F, el que pensen que ha triomfat amb l'acceptació de les presons militars del govern; fan veure l'ocupació militar d'Euskadi i la desmobilitació popular per part dels partits parlamentaris que amaguen la veritable realitat de l'exèrcit. Tot això veuen que suposa una detració i una ofensiva contra l'oposició radical. Acaben amb unes conclusions contra el militarisme i la necessitat de protegir-nos en.

Com a mostra de l'audiència que obté el Partit Socialista de Mallorca amb més de 700 persones que acudiren a la darrera convocatòria amb el diputat d'Esquerra Basca

(Euskadiko Ezkerra) J.Ma. Bandrés, oferim aquest document gràfic, que contrasta amb la resposta a la seva convocatòria que amb una política de claudicacions aconseguí-

xen els partits centralistes, espanyolistes, presents a Mallorca. Cap diari de Ciutat es feu ressò de l'acte. Les consignes són clares i ben obeïdes.

La presència entre nosaltres del diputat nacionalista base J. Ma. Bandrés no fou només per a participar a un acte del Partit Socialista de Mallorca sinó també per a establir uns contactes futurs i una coordinació com a manera de fer arribar la nostra veu nacional al Parlament de l'Estat.

Festa dels Països Catalans

Dia 24 de juny, solstici d'estiu, festa de sant Joan, festa dels Països Catalans.

Ja l'any 1907 la tradició de fer fogueres damunt les muntanyes arreu del Principat i també al País Valencià féu agermanar en la cerimònia el poble de llengua catalana, el poble català. Aquell mateix any la gentada que acurí a la foguera del Tibidabo a Barcelona i molt alluny pogué veure la busca de llum de la foguera dels mallorquins, encesa al Puig Major.

Enguany de bell nou, sant Joan, dia màgic, el dia més llarg, dia nacional dels Països Catalans.

24 de juny

Festa Nacional
dels Països Catalans

Sant Joan 1980
Solstici d'estiu

Si heu de comprar cap electrodomèstic veniu a

"SUPERMERCADO DEL ELECTRODOMESTICO"

* CUINES, * GELERES, * MAQUINES DE RENTAR,
* TELEVISORS, etc.

n uns grups de joves
 anys varen començar
 resar-se per la música
 cional i varen anar a ve
 folkloristes i a les
 ques; així trobaren les
 dies castrades, que no
 vien les diferències in
 bles d'anotar, ni els
 nyaments amb les ma
 dits, els peus, amb ma
 trobaren pobre i hi a
 taren acordions, hi foren
 orquestració, a l'estil an
 xó, de lloes on no
 la percussió. Quadrin
 música: Un pagès vol
 exemple, no pot cantar

ha molta independentistes de vert. En quant a mi, per veure quin vot dipositaria el dia d'un eventual referèndum d'autodeterminació, hauria de veure la circumstància històrica en aquell moment i debatre-ho profundament en el nostre partit. Nosaltres, no tenim una definició ideològica terminant en aquest sentit, en les nostres bases n'hi ha molta d'independentistes, però, i això m'agradaria deixar-ho molt clar, i és que nosaltres no volem la independència a qualsevol preu, de cap manera, no volem que la independència valgui certs sofriments, certes morts, vessaments de sang, etc. Creim que hi ha d'haver, en tot cas, un accés democràtic.

H.B. LA PROMOCIONEN ELS MINISTRES DE L'INTERIOR

M.N. — *Què opina de les mesures policials contra Herri Batasuna?*

J.M.B. — Jo entenc que això és un nou error i una nova injustícia. H.B. que al meu parer no té una ideologia expressada documentalment, és a dir, de fàcil comprensió, moltes de vegades, creix a impulsos dels errors de Madrid. Per exemple, és molt clar que el dia en què E.T.A. militar mata a Ryan, H.B. i E.T.A. militar esclaven en la cotització més baixa de la seva història, però, dos o tres dies més tard, quan n'Arregi apareixia mort a l'Hospital Penitenciari de Carabanchel a causa de l'existència de tortures, sembla ser, doncs, de cop aquesta cotització pujava de nou en la borsa de valors política. Per això jo solc dir que H.B., molta de cops, la promociónen de l'Interior.

A mi em sembla que aquesta detenció d'aquest provincial dels sacramentins és un dels grans errors. Prendre aquest home, aplicar-li la llei antiterrorista, mantenir-lo durant 9 o 10 dies, coquejar-lo o vèxar-lo com s'ha dit, i sobretot permetre'l ser testimoni d'altres vexacions, i, després, veure's abocats a que quedi en llibertat perquè no hi ha matèria... És una injustícia i a més és un error polític greu que el pagaran, o que, potser, el pagarem tota.

ELS PARTITS NACIONALISTES HAN DE TROBAR EL SEU PARTIT GERMA

M.S. — *Fodríem parlar, és evident, de tantes coses que*

l'entrevista no acabaríem mai, per això, ens decidim a fer-hi una darrera pregunta referent a una de les tantes mesures centralistes que es van produint a Madrid sota la capa d'harmonització, racionalització, o quelcom semblant. No creu que davant tot això i en concret sobre el possible canvi de llei electoral, no es fa necessari la unió dels partits nacionalistes i d'esquerra?

J.M.B. — A mi em sembla molt necessari, el que no sé és si és possible. Perquè els partits d'esquerra, que són moltes de vegades partits nous, recents, que sorgeixen de situacions històriques anteriors, de vegades són com a molt moralistes i, aleshores, sacrifiquen la pragmàtica a la ideologia. Llavors ens trobam, per la situació que jo més conec, que a Euskadi almenys hi ha dos partits nacionalistes d'esquerra, que entre ells no tenen moltes bones relacions, almenys a nivell institucional, no a nivell personal curiosament. Això que passa a Euskadi crec que passa, semblantment, a Galícia, i si no m'equivoque, també a Catalunya, per tant és clar que fa falta un perfecte coexistència per veure quin és el partit homòleg, per veure quin és el partit germà. Perquè tal volta hi hagi el partit cosí, però no el germà.

Jo crec que aquesta necessitat és evident, perquè, certament, l'amenaça d'una centralització a través d'una modificació de la llei electoral és cert. No sé fins a quin punt arribarà. Seria per mi un gran error tallar una vegada legítima. Perquè no s'ha d'oblidar una cosa, i és que freqüentment els partits nacionalistes petits que a l'àmbit de l'Estat són molt poca cosa, no gens menys a l'àmbit del seu propi territori són més que el partit del govern. Pos un exemple: nosaltres a les eleccions al parlament basc anàrem per moltíssims vots per davant d'U.C.D., som un partit més important que U.C.D. a l'àmbit del País Basc constituït en Comunitat Autònoma. Si complíssim Navarra la correlació canviaria evidentment. Però, després, ocorre que jo som una veu entre 350 en el Congrés, mentre que U.C.D. és 165/350. És a dir, que si se tancan aquesta possibilitat de veu... S'ha dit moltes vegades: una veu que clama en el Congrés és una metralla que es calla a algun lloc. Seria per tant, un greu error polític.

Bartomeu Carrió

TELES MALLORQUINES I ROBA DE LLENGOS a CÀN OLIVER

Carrer Victòria, 1
Tel. 631288 Soller

ESCOLA MATA DE JONG

En català (aprovada per la Comissió Mixta).

Introducció al castellà des de tercer d'E.G.B.

Pocs nins per classe.

Gestió conjunta: Associació de Pares-Cooperativa de Mestres.

Servei de Bus i Menjador.

TENIM PLACES A:

UN ANY

DOS ANYS

1a ETAPA D'E.G.B.

Mes informació: Tel. 236677 de 9 a 13

polític-militar hagi fet el seu alto el foc, que jo crec que és cert que s'està realitzant. Desgraciadament no tenim la mateixa influència, repetesc que moral, sobre E.T.A. militar, i, nosaltres creim que cada acte d'E.T.A. militar copejant en concret els militars, és un acte objectivament reaccionari.

L'ESTATUT ES ÚTIL I SUFICIENT EN AQUEST MOMENT

M.S. — *Com assumeix Euzkadiho Ezkerri l'Estatut Basc?*

J.M.B. — Nosaltres estiguérem en la seva redacció, crec que hi influïren d'alguna manera de forma progressista, el defensàrem al Congrés, i, després, fèrem campanya per a la seva aprovació. Nosaltres creim que l'Estatut és útil i suficient en aquest moment, i, a més, nosaltres estam institucionalment en el Consell General Basc.

L'Estatut de Gernika, tal com la Constitució en matèria autonòmica, és ambigu, i ho és perquè no es pot fer res millor. I, certament, jo som testimoni que quan arribàvem a uns límits no es podia avançar més, i, abans que la corda no es rompés era precis aferrar.

TOT NACIONALISTA BASC ASPIRA A L'AUTODETERMINACIÓ

M.S. — *I quant al Partit Nacionalista Basc, no creu que*

hi ha certa contradicció entre unes bases que es presenten moltes de ples com a independentistes i la seva política autonòmica?

J.M.B. — Com sabeu, l'Estat Major del P.N.B. és l'Euskadi Buru Batzar, que significa quelcom així com el Cap de l'Assemblea i, aleshores, nosaltres deim n'ig en broma que el Partit Nacionalista és Herri Batasuna amb Buru Batzar i H.B. és el P.N.B. sense Buru Batzar, això significa que les seves bases són molt heterogènies. En el P.N.B. hi militen de fet un important empresari basc, un banquer i el seu propi zofer, i hi militen a més amb plena convicció els dos i amb gran entusiasme. És un partit interclassista i també és un partit atípic. Per tant, en les seves bases hi ha elements independentistes i, per altra part, els plantejaments de partit de dretes, de partit burgès, li fa tenir aquesta ambigüitat certa, tal vegada no cerçada, per la mateixa naturalesa del seu partit, i que anirà fluctuant amb aquesta situació. Això el fa ser, molts de pels, un partit lent i extremament inoperant.

M.S. — *En Euzkadiho Ezkerri un partit independentista?*

J.M.B. — Jo m'atreveixo a dir que tot nacionalista basc aspira a l'autodeterminació i, això, no significa dir independència necessàriament, però, que hi

fluïncies foranes, estranyes, fora de la realitat del país; ni parlen la llengua del poble; fan una mescla de tot, d'influències franceses, angleses, bretones, sueques...

—Quina feina fets, vocalitzes?

—Nosaltres hem fundat el Conservatori Occità i amb subvencions, petites de l'ajuntament de Tolosa, anam per tot, com podem; anam a veure pàganes i ho recollim tot; també agricultura, arquitectura perquè tot és cultura popular; l'home que fa la música és també pastor i sap adobar la seva veu, sap fer de tot, és un tot.

ELS JOVES DESCONEXEN EL PAÍS

—I el jovent?

—El mal és que els joves d'ara han crescut amb la música americana, anglosaxona que no és per atzar que se sent per tot arreu, a les ràdios, discos, etc.; és perquè a darrers hi ha una indústria,

dolars. El problema dels joves és que ho desconeixen tot, són ignorants del seu país propi, però quan el descobren ens reben bé.

—Primer música o primer política per a conscienciar la gent?

—Quan la gent pren consciència política del que som llavors s'interessa per la seva música, quan veu l'explotació més immediata dels francesos davant nosaltres i que damunt els francesos hi ha Amèrica. El folk naturalment no es preocupa de res d'això, són "cosmopolites" a favor d'una Europa "unida", i a nosaltres ens troben "puristes", però no ho som: tostem aquesta música que tenim, perquè és així.

—I si la música vertaderament popular és subversiva, a través d'ella no es pot arribar a una consciència política?

—Bé, després. Estam forçats a fer-ho com hem dit. El moviment occità entenc culturalment; fou iniciat per professors, una gent con-

creta que sovint han vist aquí la manera de desfer el nus. La conscienciació s'ha fet a través de la cultura, de la llengua fent veure la vergonya de la situació actual, que hem de parlar la nostra llengua, molt bé... però no s'ha fet mai una anàlisi política, ni mai econòmica abans, i això no pot durar gaire, passarà com una moda. Els occitans d'Itàlia han començat per bastir una sòlida anàlisi política i econòmica, després han introduït la cultura popular. De fet els intel·lectuals han tenguut mentalitat de felibres.

—Hi ha una música popular tradicional mediterrània?

—Sí. Se sent en els ritmes es veu en els instruments. Tenim unes mateixes influències, trobam unes mateixes ritmes fins a Grècia i Turquia, tenim una ritmes irregulars, per exemple.

(Cont. en pàg. 7)

A. I. Alomar

Popular és subversiva

—Ella, ho fan "massa bé".

—Però la música ha de quedar bé, o no?

—Fan una música bella, tot plegat, però no és tradicional ni popular perquè aquesta no és feta per fer bell, sinó que és funcional. Nosaltres som a noces, festes, per fer ballar, a l'església. Els grups folk toquen música d'especialistes, amb una ideologia formativa, del nord; en la mediterrània, no és important el protagonisme que un ho faci tot, a l'enrevés, és fonamental la participació, que la música folk fa impossible.

—No és pobra, però, la música popular?

—No, no. No és simple. És difícil també; però l'important és l'esperit. Quan l'has comprès ho pots fer tot, així no s'apren d'una manera organitzada sinó espontània, natural, personal, i tot d'una hi participes i no hi fa res si de seguida ho deformes un poc.

—Què més caracteritza als grups folk?

—Les influències. Les in-

Ultima Hora

Nº

PRESENCIA I OPINIO

PARLEN ELS POBLES

LLUCMAJOR

L'esquerra nacionalista no hi pot faltar

Gairebé és la primera vegada que Lluçmajor apareix a les planes de "Mallorca Socialista". Si més no, com a una veu d'aquesta Part Forana amb problemes, però també amb opinions i esperances.

Raons de tal absència? En el fons tan sols una, i llàstima: l'escassa consciència de poble i el migrat arrelament del nacionalisme.

No siguem, però, exageradament derrotistes. Si, malgrat les dificultats, els indicis esperançadors van fruint arreu de la nostra geografia, Lluçmajor no pot quedar al marge del procés polític actual. Amb aquesta intenció encetam les col·laboracions a "Mallorca Socialista", des de la qual ofereirem informacions i opinions sobre la vida i els fets del poble. Confiam, a més a més, que no sigui aquesta l'única passa perquè l'esquerra nacionalista entri peu fiter dins la vida polític-social de Lluçmajor.

Centrant l'atenció sobre temes concrets, en aquesta crònica preliminar i d'urgència, volem remarcar la recent proposta de l'OCB per a la normalització del català a l'Ajuntament.

Vet aquí els fets: Després de diversos comunicats demanant mesures a la Corporació per restablir l'ús del català en l'administració local i la correcció de la toponímia castellanyada, l'Obra Cultural redactà unes propostes concretes per al posterior estudi de la Comissió de Cultura, la qual haurà d'eleva-les al Ple. Això, és clar, si els regidors no hi posen "emperons" malintencionats.

De totes maneres, a hores d'ara, aquest document de treball ja s'haurà fet públic, i l'Ajuntament l'haurà pogut estudiar. Es temps, per tant, d'esperar que no es quedi en paper banyat i que ràpidament el català tenguí un lloc dins la vida municipal. Un lloc, és clar, certament encara marginal, però l'únic que fins ara li reconeixen les lleis i, per això, el màxim que pot aprovar l'Ajuntament. Almenys mentre no es modifiquin els condicionaments actuals.

En aquest sentit, per al canvi de condicionaments i de les traves a la recuperació nacional (no sols lingüística, sinó més ampla), ens cal sumar esforços entorn al nacionalisme. Al cap i a la fi, aquesta és la intenció dels nostres escrits.

Els temes a tractar són molts, i importants. Lluçmajor, des de la reestructuració econòmica del calcat fins al nou pla d'ordenació urbana, passant per la política cultural o la qüestió paguesa, també s'està jugant el futur. La veu nacionalista i progressista no pot ser-hi absent.

Cap-Roig

SINEU

Important programació cultural

La Comissió de Cultura del nostre Ajuntament, potser aprofitant que al mes de maig els arbres esclaten en tanyades, s'ha despertat amb un bon esplet d'activitats, patrocinant de vegades, organitzant d'altres, o simplement propiciant-les, el que no trob gens ni mica desbaratat, sinó tot el contrari.

El dissabte 23-5, vaig assistir a la conferència que, a la Casa de Cultura, pronuncià el poeta santanyiner Blai Bonet. L'assistència de públic, bona, dins la gravetat: Unes 35 persones. Presentà l'acte en Bartomeu Ribas de manera curta, sentida i ben enertada, destacant sobretot la figura d'en Blai sociòleg, estudiós de l'home i de la vida.

A continuació Blai Bonet,

sempre amb aquell estil tan seu, tan íntim i dens, va parlar més d'una hora. El títol de la serratada era: "Com es fa un poble?".

Una vegada més en Blai ens va fer deixondir els polsos del cervell de pensar. Vaig prendre nota d'un bon nombre de frases interessants de les que us en soclecció aquestes: "El viure és un art i qui no és artista del viure, no és un home"; "La persona es va fer territorial perquè va comprendre que sense filles l'home es mor de soletat"; "cada home, en majúscules, és un ser únic, irreplicable, excepcional"; "l'important és no perdre l'espontaneïtat, la frescor, per la civilització". I així quasi una hora i mitja. Va ser molt aplaudit.

El diumenge 24-5, a la Plaça

del Mercat, va tenir lloc la trobada de "Música Mediterrània", acte organitzat pel CIEMEN i patrocinat per "Sa Nostra" i l'Ajuntament. La "bodega" occitana, les "dolçaines" valencianes, les "zampogna" calabreses, les "gralles" catalanes, el "mezzor" i l'"arghul" de Tunís, i les "serenies" mallorquines, s'agermanaren aquell matí assolat de maig vora els nostres pins i fladroners, en un acte entremuntament heròic. L'assistència fou nombrosa malgrat coincidir la funció amb una excursió de gent del poble al monestir de Lluc. S'han de veure les coincidències, de vegades, eh?

No sé com us he d'explicar el gust que vaig passar de parlar

una estoneta amb un jove d'Occitània que tocava una mena de serenies grossa anomenada "bodega" i que sonava així com volia de bé. Ell parlant occità tament i jo parlant sineuer, ens entenguem de primera. Quina vega, Déu!

Dissabte 30-5-81.— A la casa de cultura. Conferència a càrrec del Jesuïta sinquer Bartomeu Vamrell. Parlarà de: "Família aquí i a Amèrica llatina".

Dissabte 6-6-81.— Xerrada a la mateixa Casa de Cultura, per Damià Ferrà-Pons i Damià Pons. Títol: "L'Estatut d'Autonomia". I ja ho veis: Anar fent.

Biel Florit Ferrer

S'ARENAL

La comarca de Ciutat, composta pels termes municipals de Lluçmajor, Ciutat, Marratxí i Calvià, formen una comarca natural amb uns nuclis de població que a vegades estan aïllats —el terme de Lluçmajor i Ciutat passa pel bell mig de S'Arenal, a Calvià la frontera no passa pel mig de cap poble però els hotels s'estenen a una i altra part de la frontera municipal—, és per tant urgent la creació d'una mancomunitat o una àrea metropolitana o una Comarca on hi hagi els mateixos taxis, la mateixa aigua amb la depuració corresponent, la mateixa recollida de fums, els mateixos bombers, en una paraula, tots aquells serveis que mancomunats puguin ser més eficients, puguin donar millor servei a l'usuari, puguin ser més rendibles per a la companyia o per al particular que els dona.

El cas més urgent de mancomunitat per a la nostra comarca, el que és més d'actuali-

La mancomunitat és necessària

tat, ja que les horegues al llarg de la platja de S'Arenal són recents i repetides cada començament d'estiu —no fa molts d'anys hi hagut taxis cremats— és sens dubte la de transport i en especial la de taxis. La mancomunitat o el consorci de Taxis de la nostra comarca turística i residencial és essencial per aliar i homogeneïtzar el preu dels taxis.

Avui, els taxis de Ciutat duen taxímetre, els dels altres municipis riberencs no en duen, la qual cosa crea desconfiança entre els usuaris, la majoria turistes els quals al no poder llegir el preu al taxímetre pensen moltes vegades esser enganyats, i a vegades ho són. Les discussions a l'hora de pagar són el pa de cada dia i els taxistes són els primers en pagar-ne les conseqüències i els primers en desitjar poder evitar-les.

Els taxistes de Ciutat, que duen taxímetre, tenen discussions si han de cobrar retorn o altres suplementos com nocturnitat etc.

Una mancomunitat ben feta, amb uns preus unificats per tota l'àrea mancomunada, tots de taxi amb taxímetre, tots els taxis sense cobrar retorn ni altres suplementos, cobrar el que marca el taxímetre i res més, és quelcom desitjable pels usuaris i ho pot ser pels taxistes que evitaran conflictes a l'hora de cobrar.

L'estalvi de gasolina i de temps en no haver d'anar de buit i poder carregar a qualsevol lloc de la comarca pot esser molt beneficiós per a la economia dels professionals del taxi.

En una paraula, la Mancomunitat del taxi serà beneficiosa per tothom segons el nostre criteri.

Un altre dia parlarem d'altres elements pels quals la mancomunitat pot esser beneficiosa per als pobladors de la nostra comarca.

Mateu Joan i Florit

MARIA DE LA SALUT

Quan la ignorància absoluta per afrontar les responsabilitats que cohera uns càrrecs polítics, quan la incapacitat de dur endavant unes tasques mínimes pel seu poble, quan no es té la mínima voluntat de treballar honestament pels ciutadans (votants i no votants) d'una col·lectivitat, quan

olímpicament es passa pels collons les demandes, suplèquies, comandes i suggerències del col·lectiu popular, solsament cap una sortida fins per a la somera més berruda de Maria de la Salut i aquesta és la dimissió, senyor batle.

Dimissió perquè la joventut d'aquest poble està farta

Cultura popular. Què és això!

de vostè.

Dimissió perquè el 80 per cent de l'electorat "segons enquesta neutral" diu que no el volen.

Dimissió perquè solsament el 10 per cent l'accepta.

Sàpigua vostè que els joves volen una biblioteca, unes sales d'actes, un lloc on esplaïar-se, desenvolupar la cultura popular. Si, vol cultura, cavaller, aquesta cosa que a vostè li fa tanta de por: LA JOVENTUT HO DEMANA.

Alci la vista, miri a Sineu, allà amb més característiques parecsudes emperò amb un ajuntament conscient, pita la cultura. Lluçmajor estimat, la cultura no són les copes en el cafè, ni el tir al plat, ni les bravejades, ni les buferies, és altra cosa, demana-ho a la creu

de davant l'església, tal vegada ella t'ho digui.

De tot i molt passa a UCD de Maria, fins i tot passen els anys i no fan res, es rompen la disciplina del vot, ens dona unes festes que s'han guanyat la fama a tot Mallorca i el poble hi participa, emperò, vius!, sap en què participa? cagant-se en vostès.

Emperò mirin per on, apareix un horitzó esperançador, un grup de joves macos, mantenen contactes amb l'oposició municipal i treballen seriósament i desenvolupen aquest caramull d'idees joves i pel bé de tots, per començar comptaran amb el suport de molta gent honrada, i vostès, il·lustríssims senyors, tenen els dies comptats.

Antoni Mas

C. O. P. E.
MALLORCA

**RÀDIO
POPULAR
DE MALLORCA**
és popular i és
de Mallorca

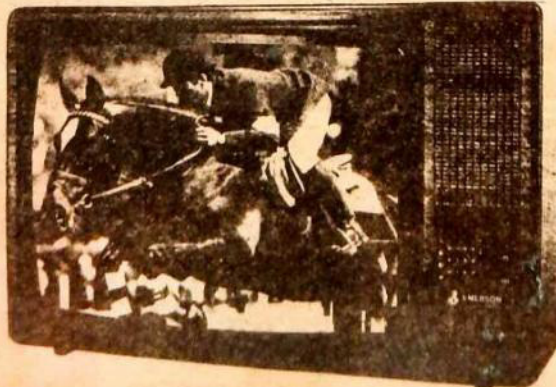
"TELE-HOGAR"

**2 ANYS
GARANTIA
TOTAL**

BENEFICIAU-VOS D'AQUESTA
SENSACIONAL GARANTIA EN
LES MILLORS MARQUES
EUROPEES DE TV AIXO ES
UNA ALTRA MERAVELLOSA
OFERTA DE:

Carrer Nicolau de Pax, 16 Ciutat de Mallorca
tel. 279750

ESTABLIMENT

El Salvador, cap a la guerra popular perllongada

El silenci informatiu a què ha estat sotmès el problema de El Salvador fa pensar en un petit oblit, pels mitjans de comunicació, d'aquest país centreamericà, en uns moments que podem considerar com a fonamentals per a les forces populars. A d'altres articles (1) he provat de traçar les línies mestres de la tàctica i l'estratègia militar de la guerrilla salvadorenca: aleshores parlarem de canvis, d'avances i reculades, de preparació popular davant l'enemic. Ara la guerra pareix que ha canviat la seva direcció i una victòria que semblava segura en poc temps, ha tornat en una espera. Per això, pel component psicològic que suposa aquesta espera, es fa encara més silenci davant la lluita popular a El Salvador. Però observem dos vessants en aquest context:

a) D'una banda, el manteniment de les posicions militars de la guerrilla i de l'Exèrcit salvadorenc. El FMLN ha demostrat prou la seva capacitat operativa, la seva força de foc i la mobilitat dels seus homes; talment com ha descobert la seva maduresa tàctica enfortint uns punts escampats arreu del país, sotmesos a un exhaustiu control pels seus milicians.

b) De l'altra, els primers conats de negociació del problema salvadorenc han aparegut en aquest escenari d'"empatament" militar. El FDR-FMLN mateix sosté la necessitat d'un diàleg amb els Estats Units tractant la Junta com allò que de fet és: una tereseta manejada des de Washington. Les bases d'aquesta negociació no són clares, però sí que ho és que el FDR-FMLN vol asseure's davant una taula per parlar de tu a tu i prenent com a referència el suport que té de la població, integrada

gairebé totalment dins un o l'altre grup polític-militar.

Aquest aspecte negociador no sembla que sigui aduït pels USA i el gabinet Reagan es troba així desarmat, mostrant una altra vegada la veritable naturalesa de la seva posició: l'interès de "congelar" de moment el problema per causar la guerrilla en la tensió de l'espera, i igualment anar minant la pressió internacional que d'arreu del món exerceix la seva solidaritat amb la lluita dels oltres i camperols de El Salvador. Davant tot això, el FMLN ha posat en pràctica una nova fase de la seva ofensiva polític-militar: l'estratègia de la guerra popular llarga ("guerra popular prolongada").

GPP de resistència i de continuació de la lluita: o sigui, seguir la preparació popular, els entrenaments, els plans tàctics. Cal assenyalar que l'ofensiva començada el passat dia 10 de gener, la qual qualque mitjà anuncià com a "final" era l'inici d'una campanya militar perfectament programada, i no el definitiu cop a la Junta. La victòria, ja ho hem dit, es preveia més aprop, però l'estratègia GPP era present dins el cap de la Comandància Guerrillera. Això demostra l'avanc teòric i bèl·lic dels comandants i les seves unitats de combat, puix que la GPP suposa un salt qualitatiu molt gran en donar a la lluita el factor decisiu de la maduresa revolucionària dels quadres, els quals així van enfortint-se en un procés més lent però també més fructífer devora el poble. Cal precisar que la campanya ha sofert aquest canvi de l'"ofensiva" al "manteniment" de posicions per mor també de la superioritat en armament de l'exèrcit repressor. No és cap tòpic de dir un altre pic que la gran ajuda que reben els militars salvadorenca ve

del Pentagon, la qual no és comparable en res a la que els guerrillers puguin aconseguir - bàsicament d'instrumental sanitari. Aquest dèficit logístic de la guerrilla ha pogut esser apreciat en el reduït foc d'artilleria de què disposa, encara que cal tenir en compte que les seves armes són, qualcuna, de gran precisió tècnica, recollides a emboscades a l'enemic o assalts a quaters. Però a l'escamot d'armament de precisió, l'Exèrcit Popular oposa el suport de la població i la mobilitat de les seves unitats guerrilleres que es desplacen seguit seguit en opera-

cions de desgastament de l'enemic.

Per tant, i com veim, encara que hi hagi un procés de negociació - o al menys aquesta possibilitat existeix -, les forces del poble no deixen les armes, ben al contrari, segueixen el seu pla operatiu segons la concepció GPP, ja seguida per altres pobles en les seves experiències d'alliberament.

No em cansaré de repetir que igualment la nostra solidaritat cal que prengui aquesta estratègia: la solidaritat "perllongada", més enllà dels ànims

evulsants d'una ofensiva militar. La crisi del capital té al Tercer Món el seu punt més fosc, i a l'hora, la seva única sortida. El Salvador és un exemple clar que els pobles subdesenvolupats van despertant-se, i tomen a poc a poc les barreres que la sociologia imperialista els imposa, marcant-los com a passos camí del desenvolupament. Els pobles del Tercer Món, com el salvadorenc, comprenen, per la seva experiència de cada dia, que la dialèctica se centra en la lluita diària, tal volta llarga, i amb derrotes. Però també amb el triomf, a la fi del procés, i darrera, rera

apuesta lluita sense quarter, hi ha un poble que avança. La solidaritat, per tant, ha de continuar perquè, com diuen els companys de El Salvador, la conigna és "revolució o la mort".

(1) Vegeu: MALLORCA SOCIALISTA, març, abril, maig, juny i octubre de 1980; gener i febrer de 1981.

Carlos Manera

La música popular es subversiva

(Ve de pàg. 5)

-Arribau a la ràdio i TV?

-Res de res. Una hora en occità el diumenge, i a una mala hora.

LA CILITZACIO OCCITANA

-Com està de salut la civilització occitana?

-En greu perill de mort. Però no és definitiu; ara bé, si segueix mancant-nos tot, és qüestió de devers deu anys. Els pares ja no ensenyen la llengua occitana als infants. A les escoles és prohibida. Se segueixen aprenent la història de França i no la seva. És una qüestió d'ignorància.

-El turisme a Occitània? Quina relació té amb el país?

-N'hi ha molt i la relació és reduïda a espectacles folklòrics, com balls. Per al govern és important encara que

ens destrueixi el país. Fa avançar, segons com, la ideologia europeïsta, però també la fa regular perquè la gent estigui farta d'aquesta invasió...

CONTRA L'EUROPA DELS GROSSOS

-I la unitat d'Europa?

-On som contraris. Completament. Serà un desastre, econòmicament. Just afavorirà els grossos. Hi haurà una divisió internacional del treball en la qual restarem arraconats sense gran indústria ni gran agricultura perquè les nostres són familiars. Hauré d'annar, encara més, a treballar al nord.

-I culturalment?

-Res. Portarà encara més l'avanc de l'anglès i res de bo per a les cultures "minoritàries".

-Hi ha una comunitat mediterrània?

-Ja ho crec. Musicalment és d'instruments, ritmes, estil de les melodies; una familiaritat. A qualsevol banda del Mediterrani ens sentim com a casa nostra. Sempre viatgem cap al sud, mai cap al nord; allà ens sentim forasters. L'occità emigrat a París s'hi troba molt malament.

ELS NACIONALISMES A L'ESTAT FRANCÈS

-Quines relacions teniu amb els moviments nacionalistes de les altres nacions sotmeses a l'Estat Francès?

-Bones. Hem volgut presentar un candidat comú, unitari, a les passades eleccions, però els catalans del nord són massa culturalistes i els corsos no volen entrar en una política de l'exagon; fan separatisme complet i en tenen dret, tenen els seus motius... Hauríem de fer un front comú,

però els bretons i els bascos són europeistes, pensen que la unificació europea els menarà a la llibertat i això és fals, econòmicament s'enfonsaran.

-Què me'n deis de les darreres eleccions presidencials?

-Occitània si fos autònoma fa trenta anys que seria socialista. Sempre ha votat esquerra i aquest pic encara més; sense Occitània Mitterrand no hagués reeixit. Cal dir en compte que hi ha hagut unes promeses. Nosaltres en votar és com si juràssim un codi de lleis, no una persona. I els francesos ho fan a l'enrevés; polser és una qüestió cultural, històrica. Mitterrand ha fet promeses que tendrien en compte que la unitat no vol dir la uniformitat... sobre la unitat en la diversitat... Ara esperem les legislatives.

«PARLEM DE...»

Llenguatge 1.ª etapa d'EGB

La sèrie PARLEM DE... compren cinc llibres, un per a cada curs de la primera etapa d'EGB, i representa un esforç d'imaginació i creativitat per dotar l'escola d'un instrument didàctic eficaç perquè els nens aprenguin a treballar el llenguatge.

Els aspectes de llenguatge oral, lectura, composició i ortografia han rebut la màxima atenció, sense oblidar els continguts gramaticals que es van introduint a poc a poc.

GRUP PROMOTOR
SANTILLANA

BARCELONA
Rambla de Catalunya, 81 - Teléf. 93/215 27 20 - BARCELONA-8

Esquerra, nacionalisme i ecologia

Per a l'esquerra, la preocupació del medi ambient o per la conservació harmònica de les relacions entre l'individu i el seu medi no queda reduïda, de cap de les maneres, a la presa de postures més o menys catastrofistes i malthusianes davant el problema, ni a la sistemàtica repetició de tòpics que tant s'usen ara: actualment l'ecologia com a disciplina científica és limitada a l'estudi dels fenòmens més exòtics de desequilibri, la difusió del qual troba sempre un auditori ben disposat, tant per l'insòlit de qualque conclusió com per l'aparença inofensiva i apolítica del tema: qualsevol persona amb "certa sensibilitat" pot sentir com a seves causes com la conservació de la riu de Gernika; però si aquest producte és venut també pels seus símptomes, no és possible afirmar-ho si provem de fer-ne explícites les causes. Avui en dia a Euskadi tothom accepta que és convenient millorar el medi que ens envolta, talment com construir unes relacions més satisfactòries entre l'home i el seu degradat espai, però la consecució d'aquests objectius tan sols serà possible dins una societat quan haurà superat dues fases: la del desenvolupisme a ultrança i la de l'explotació de l'home i el seu espai per una minoria de privilegiats.

El desequilibri i la degradació del medi ambient són tan vells com l'home; però a partir de la revolució industrial és quan aquesta degradació creix quant a intensitat i qualitat.

La producció de mercaderies a la societat industrial capitalista té els seus fonaments en el principi de treure el màxim de beneficis al capital invertit. De manera que no ens enganem sobre això: les grans ciutats continuaran creixent, les peti-

tes despoblant-se, la infraestructura serà cada volta més costosa, el desequilibri entre el camp i la ciutat més gran i el marc físic de cada dia més degradat.

D'altra banda, en el sector primari la tecnologia aplicada a les indústries extractives ha donat eines de gran poder que permeten l'explotació massiva de recursos naturals per a l'obtenció de matèries primeres, sense que fins ara l'interès pel reciclament hagi anat més lluny de ser una platònica declaració d'amor per un tal sistema de conservació de recursos.

Resumint, podem concloure'n que els desajustaments o disfuncions en el medi ambient són produïts fonamentalment per tres factors:

a) L'explotació massiva dels recursos naturals.

b) Els moviments migratoris que exigeix el capital per a l'estabilització d'un exèrcit de reserva industrial que desertitza unes zones per a saturar-ne d'altres (Euskadi n'és un "bell exemple").

c) La construcció d'una infraestructura basada en el menor cost de la distribució de les mercaderies.

Aquest sistema de producció ha creat, com ara veurem, un suport físic en el qual ens movem, constituït per grans aglomeracions industrials envoltades sovint d'un cercle de barriques, i tot al voltant zones de desert molt males de regenerar a la curta.

Si volem unes ciutats fetes per a l'home i no contra l'home, així com la superació de la dialèctica camp-ciutat, cal emprendre mesures que van contra la lògica del capital, cal transformar les relacions de producció, puix que és impossible de transformar el medi sense transformar l'estructura pro-

ductiva. Per això no es poden considerar adients "les postures" que vinguin de sectors que renunciïn a superar les contradiccions del capitalisme.

Es evident que la primera passa per aconseguir un marc físic coherent serà la descentralització industrial i econòmica, de manera que siguin evitats els moviments migratoris. Això només és

possible amb una formació social en la qual els amos dels mitjans de producció siguin els treballadors agermanats així el capital i el treball. La descentralització implica uns costos addicionals en la distribució, plenament justificables dins una societat socialista, ja que romanen automàticament compensats en desaparèixer l'apropiació de la plusvàlua,

la qual pot ésser aplicada en part a primar el sobrepreu de la distribució.

Un fet no pot ésser negat: no és possible restablir l'equilibri ni planificar un medi millor, quan la realitat de les migracions i de l'acumulació del capital va més

aviat que les previsions de planejament. I tot el tractat jurídic - polític - ideològic actual, comptant-hi una gran part del de l'esquerra, és una mística del desenvolupisme que trobam tant als països capitalistes com als autodenominats països socialistes.

No podem perdre temps parlant de defensa de la natura quan de fet ens referim a illots privilegiats seus. Cal arribar al nus de la qüestió: la natura és el món sencer, i l'equilibri ecològic inclou l'home com a primer interessat en ell; pel món occidental hi ha massa moviments conservacionistes, més preocupats per salvar els tigres de Bengala que no als bengalis. Al País Basc tenim un important moviment contra la nuclearització, qüestió sens dubte d'una importància ben gran, però just és el cap de l'iceberg de la degradació ambiental que afecta la nostra terra. Necessitam amb urgència l'articulació d'un moviment ben fort contra qualsevol casta de degradació ambiental, que alhora sigui conscient de la dimensió política del problema. Els nacionalismes, des del punt de vista ecològic, poden ésser positius en ésser generalment un intent de conservar una terra, una llengua i una personalitat específica, però mai no han d'oblidar que al món hi ha un sol i gegantí ecosistema anomenat planeta Terra, i que per bé que és molt important que tinguem esment de la neteja de les nostres cambres, la casa en si, és un conjunt on tot es relaciona amb tot, i que una òptica internacionalista és l'única correcta des del punt de vista ambiental.

"Petalanda", butlletí d'Euskadiko Ezkerra

A Llucmajor,
poble industrial
i sabater,
la qualitat, artesania
i bons preus
es donen la mà a

Vosté
ens coneix

Manuel Garcia Moreno
C/. Mayor, 39 • Tel. 66 02 35 • LLUCMAJOR

BOTES BOTES

per a tots,
homes, dones, nins...
tot l'any!

C/. Miguel Munar, s/n
(davant escoles nacionals) LLUCMAJOR

Elegancia i bon gust

En models exclusius de:

Antonio Ponce
Atasi
Bop
Escola
Enrique Caminal

Hit Parade
Margarita Nuez
Martele Brassy
Nina Ricci
Perregaz

Pier Carden
Susana
Tenagra
Zebedia...

Solbert
boutique

Banc de S'oli

Rubi, 12 Ciutat de Mallorca